

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/118/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817210637
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3817210637.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD., a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobkýň: 1/ R. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX/XX, J., 2/ R. P., nar. XX.XX.XXXX, U. XXX/XX, J., obe zastúpené D. D. U., advokátom so sídlom U. X, H., proti žalovaným: 1/ C. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX/XX, J., zastúpenému D. R.Q., advokátom so sídlom F. J. XX, H., 2/ H. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX/X, P., 3/ W. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX/XX, J., 4/ E. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. B. XXXX/XA, H., 5/ E. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX, J., o určenie vlastníctva (o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva) na odvolania žalobkýň 1/ a 2/ a žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 11C/22/2017-173 zo dňa 07. marca 2019 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e .**

Vo výroku II. rozsudok **m e n í** tak, že žalobkyne 1/ a 2/ **m a j ú** proti žalovanému 1/ **n á r o k** na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v celom rozsahu.

Žalobkyne 1/ a 2/ **m a j ú** proti žalovanému 1/ **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku I. určil, že nehnuteľnosť v k. ú. J., zapísaná v KN vedenom Okresným úradom H., katastrálnym odborom, na LV č. XXXX, parc. č. L. XXX orná pôda vo výmere XXX m² v podiele X/X-iny, zapísanom pod T. ako vlastníctvo žalovaného 1/ bola ku dňu smrti Q. P. vlastníctvom Q. P., nar. XX.XX.XXXX, a patrí do dedičstva po nebohom Q. P., zomrelom dňa XX.XX.XXXX; vo výroku II. nepriznal žalobkyňam 1/ a 2/ náhradu trov konania a vo výroku III. rozhodol, že žalovaní 1/ až 5/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy štátu v sume 4,62 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.2 Rozhodnutie zdôvodnil tým, že žalovaný 1/ je spoluvlastníkom parc. č. XXX o výmere XXX m² orná pôda v podiele X/X-ín. Ďalšími spoluvlastníkmi sú žalobkyňa 1/, žalobkyňa 2/, žalovaný 2/ a žalovaná 3/. Rozsudkom zo dňa 12. júla 1967 sp. zn. 5C 129/1967 Okresný súd H. určil, že nehnuteľnosť v k. ú. J. označená na geometrickom pláne ako parc. č. XXX/X - stavebné miesto vo výmere X árov a XX m² a parc. č. XXX/X - cesta vo výmere XX m² tvoria výlučné vlastníctvo žalobcu Q. J. (otca žalovaného 1/). Súd ďalej určil, že žalobca Q. J. bol oprávnený po právoplatnosti tohto rozhodnutia **nechať** si vyznačiť v evidencii nehnuteľností vlastnícke právo na svoj prospech. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že žalobca Q. J. návrh na určenie vlastníctva odôvodnil tým, že je spoluvlastníkom nehnuteľností v k. ú. J. parc. č. XXX, XXX a XXX. Na stredisku geodézie v H. si dal vyhotoviť geometrický plán, podľa ktorého z jeho účasti v uvedených troch

parcelách bolo vpredu vytvorené stavebné miesto na geometrickom pláne č. XXX-XXXX-X zo dňa XX. mája XXXX ako parc. č. XXX/X - cesta vo výmere XX m² a parc. č. XXX/X - stavebné miesto vo výmere X árov a XX m². Uvedené stavebné miesto užíva žalobca od roku 1925. Mal právny záujem na vyčlenení tohto stavebného miesta, ktoré potreboval pre svojho syna C. k stavbe rodinného domu. Žalovaní súhlasili so žalobou. Žalovaný D. J. uviedol, že parc. č. XXX/X ako cesta o výmere XX m² a parc. č. XXX/X stavebné miesto vo výmere X árov a XX m² užíva žalobca Q. J. vyše XX rokov. Tieto nehnuteľnosti užíva v dôsledku delenia nehnuteľnosti medzi súrodencami s tým, že išlo o pôvodný majetok spoločného otca.

1.3 Ďalej súd prvej inštancie zistil, že Okresný súd H. vo veci 10C/86/1992 rozhodol, že žalobca 1/ Z.L. je vlastníkom tých častí pozemno-knižných parciel v k. ú. J. zapísaných vo vložke č. XXX ako parc. č. XXX, vo vložke č. XXXX ako parc. č. XXX, vo vložke č. XXX ako parc. č. XXX, vo vložke č. XXXX ako parc. č. XXX, vo vložke č. XXX ako parc. č. XXX/X, vo vložke č. XXX ako parc. č. XXX, vo vložke č. XXX ako parc. č. XXX/X, vo vložke č. XXX ako parc. č. XXX, vo vložke č. XXX ako parc. č. XXX, ktoré podľa geometrického plánu z XX.XX.XXXX overeného XX.XX.XXXX číslo zákazky XXX-XXX-XXX/XX tvoria novovytvorenú parc. č. L. XXX/X. zastavaná plocha, dvor vo výmere XXX m² v celosti. Vykonaným dokazovaním v konaní 10C/86/1992 bolo zistené, že v pozemno-knižnej vložke č. XXXX v k. ú. J. parc. č. XXX bola evidovaná ako roľa vo výmere XXXX m², zapísaná pod T. na P. P. v podiele X/X-iny. Keď zomrela, jej podiel nadobudli žalovaní 1/ až 4/ E. H., H. P., D. P. a Q. P. Pod T. X je zapísaný v podiele X/X-iny žalovaný 5/ Q. J.. Z tejto parcely je súčasťou novovytvorených parciel č. XXX/X a č. XXX/X diel I. vo výmere XX m².

1.4 Po nebohom Q. P., zomr. XX.XX.XXXX, bolo vydané osvedčenie o dedičstve zo dňa XX.XX.XXXX č. D XX/XXXX, C. X/XXXX. Dedičmi po poručiteľovi boli manželka E. P. (žalovaná 5/) a deti D. P., H. P. a E. H. (žalovaná 4/). Po neb. D. P., zomr. XX.X.XXXX, bolo vydané osvedčenie o dedičstve zo dňa XX.XX.XXXX č. 6D 146/2012, Dnot 34/2013. Dedičmi po poručiteľovi, ktorý bol slobodný a bezdetný, sa stali jeho súrodenci H. P. a E. H. (žalovaná 4/). Po neb. H. P., zomr. XX.X.XXXX, bolo vydané uznesenie o dedičstve zo dňa 05.02.2014 č. 10D 14/2013, Dnot 39/2013. Dedičmi po poručiteľovi boli R. P. (žalobkyňa 2/), R. J. (žalobkyňa 1/), H. P. (žalovaný 2/), W. T. (žalovaná 3/). Na Okresnom súde H. je vedené konanie pod sp. zn. 18C/104/2015 o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva.

1.5 S odkazom na ustanovenie § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd prvej inštancie uviedol, že súdna prax akceptuje žaloby, ktorými sa žalobca domáha určenia, že ku dňu smrti poručiteľ bol vlastníkom nehnuteľnosti a že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiteľovi. Žalobkyne preukázali naliehavý právny záujem na požadovanom určení, lebo vyhovením ich žalobe bude podiel X/X z parc. č. XXX predmetom dedenia, a tak sa odstráni stav neistoty medzi žalobkyňami a žalovaným 1/, pričom iným právnym prostriedkom nie je možné objektívne neistotu odstrániť, len určovacou žalobou. Okruh procesných strán v tomto konaní je daný tým, kto je evidovaný ako spoluvlastník spornej parcely v katastri nehnuteľností a tým, kto je právnym nástupcom po zomrelých právnych predchodcoch strán sporu. Z vyššie uvedených dedičských rozhodnutí súd zistil, že žijúcimi dedičmi po poručiteľovi Q. P. sú jeho manželka E. P. (žalovaná 5/), jeho dcéra E. H. (žalovaná 4/), manželka jeho syna H. P. R. P. (žalobkyňa 2/) a deti jeho syna H. P. H. P. (žalovaný 2/), R. J. (žalobkyňa 1/) a W. T. (žalovaná 3/). Títo sú aj označení v žalobe ako strany sporu, teda okruh procesných strán je označený správne.

1.6 Vo veci samej súd prvej inštancie uviedol, že z rozsudku Okresného súdu H. sp. zn. 5C 129/1967 vyplynulo, že Q. J., právny predchodca žalovaného 1/, bol spoluvlastníkom parc. č. XXX (a bol aj spoluvlastníkom parc. č. XXX a parc. č. XXX). Ten si dal vyhotoviť geometrický plán, ktorým boli z týchto parciel vytvorené parc. č. XXX/X - cesta o výmere XX m² a parc. č. XXX/X - stavebné miesto o výmere X árov a XX m² na výstavbu rodinného domu pre syna (žalovaného 1/). To, že Q. J. užíval vyčlenenú časť parcely č. XXX vyše XX rokov (t. j. minimálne od r. XXXX), potvrdil aj D. J., ktorý doslova uviedol, že tieto nehnuteľnosti užíva Q. J. v dôsledku delenia nehnuteľnosti medzi súrodencami. Ostatní účastníci konania, vrátane Q. P., mali vyčlenené svoje podiely na iných miestach. Q. P. ako spoluvlastník zvyšnej časti parc. č. XXX ju užíval, ale si ju nevysporiadal a o užívaní svedčí aj betónový múrik medzi rodinnými domami žalobkyne 1/ a žalovaným 1/ a plot, ktorý podľa svedkyne I. R. existoval súčasne s výstavbou rodinného domu žalovaného 1/. V roku XXXX, keď Q. P. a Q. J. užívali parcelu č. XXX, na ktorej del'be sa dohodli, platilo na Slovensku obyčajové právo, podľa ktorého sa vlastníctvo nadobúdalo aj mimo pozemkovej knihy, teda bez pozemno-knižného vpisu, a to

dedením a vydržaním. Dlhotrvajúci stav držby a užívania, podľa ktorého určití spoluvlastníci určité časti nehnuteľností majú vo výlučnej držbe a užívaní, sa považoval za dohodu strán o delbe nielen čo do držby, ale aj čo do vlastníckeho práva, pričom takáto dohoda mohla byť uzavretá aj mlčky (k tomu súd prvej inštancie odkázal na rozhodnutie NS ČSR č. 911/1932 Úr.sb.). Rozsudkom sp. zn. 5C 129/1967 si dal Q. J. vyčleniť pre stavebné účely časť parcely č. XXX, ktorú užíval, teda usporiadal a ustálil svoje vlastníctvo týmto rozhodnutím súdu, avšak Q. P. si zvyšnú časť parcely č. XXX, ktorá bola v jeho vlastníctve a užívaní, nevyporiadal, preto táto zvyšná časť (nevyporiadaná) bola v katastri nehnuteľností zapísaná ako vlastníctvo Q. J. v podiele X/X, ale nesprávne. Delba tejto parcely nebola vyznačená v pozemkovej knihe a ani v katastri na súčasnú parcelu č. L. XXX, preto po smrti Q. J. zdedil žalovaný 1/ X/X-iny z parc. č. XXX, ktoré však v skutočnosti boli vo vlastníctve Q. P.. Súd prvej inštancie konštatoval, že považuje tento zápis v katastri nehnuteľností za nesprávny. Žalovaný 1/ nemohol zdediť z parcely č. XXX podiel X/X-iny po svojom otcovi Q. J., keďže jeho otec nebol vlastníkom tohto podielu, ale vlastníkom tejto parcely č. XXX v podiele X/X (rovnako ako v podiele X/X, t. j. v celosti - pozn. odvolacieho súdu) bol Q. P..

1.7 K rozsudku Okresného súdu H. sp. zn. 10C 86/1992 súd prvej inštancie uviedol, že Q. P. a Q. J. boli účastníkmi uvedeného konania na strane žalovaných a v uvedenom rozsudku došlo k úbytku z parcely č. XXX vo výmere XX m² v prospech Z. M.. Uvedený rozsudok sa Q. P. a Q. J. okrem úbytku z výmery parcely nedotkol.

1.8 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 257 CSP tak, že úspešným žalobkyniam trovy konania nepriznal, lebo dospel k záveru, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, kedy súd nemusí výnimočne priznať náhradu trov konania. Za tieto dôvody hodné osobitného zreteľa súd prvej inštancie považoval okolnosti, ktoré viedli žalobkyne k uplatneniu práva na súde (vyriešenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktoré mal nadobudnúť ich právny predchodca) a skutočnosť, že žalovaní sú už len právnymi nástupcami svojich predchodcov. O trovách štátu rozhodol podľa § 259 CSP, pričom v tejto veci vznikli trovy štátu vo výške 4,62 eur, a to ohliadkou na mieste samom dňa 9. novembra 2018, ktorá sa realizovala služobným motorovým vozidlom.

2. Proti uvedenému rozsudku podali včas odvolanie žalovaný 1/ (voči všetkým trom výrokom) aj žalobkyne 1/ a 2/ (proti výroku o trovách konania). Žalovaný 1/ zdôvodnil odvolanie s odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) tým, že došlo k porušeniu Civilného sporového poriadku, najmä ustanovenia § 153 CSP. Dôkazy boli zo strany žalobcov predkladané postupne. Tak ako súd rozhodol, mohol rozhodnúť na prvom resp. druhom pojednávaní. Súd pri rozhodovaní nezobral do úvahy vykonané dokazovanie, pričom jednostranne vyhodnotil dôkazy v prospech žalobkýň. Rozhodnutie podľa žalovaného 1/ nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Sporný zostal naliehavý právny záujem žalobkýň. V rozsudku súd prvej inštancie neuviedol vyjadrenia zo žalobkýň na pojednávaní dňa 18.10.2018, kde na otázku súdu, prečo podali žalobu v roku 2017, keď je vec známa už z minulosti, žalobkyňa 1/ uviedla, že žalovaný 1/ jej chce zobrať časť z pozemku a že žalovaný 1/ keď potreboval, na pozemok jednoducho prišiel; žalovaný 1/ cca 13 rokov dozadu, keď sa do rodinného domu nasťahovali, uviedol, že im túto parcelu predá. Žalobkyňa 2/ na tú istú otázku súdu uviedla, že jej to v podstate nič neprinesie, jej sa to vlastnícky nedotkne, ale vec sa dlho ťahá, chce, aby bol pokoj. Právny zástupca žalobkýň v záverečnej reči uviedol, že tento rozsudok bude mať význam aj pre konanie sp. zn. 18C/104/2015, kde už stranou sporu C. J. nebude, pretože nebude spoluvlastníkom parcely č. XXX; ďalší význam tohto rozsudku bude v tom, že žalovaný 1/ už nebude môcť chodiť na pozemok, ktorý mu patriť nebude. Súdnym konaním sa teda žalobkyne 1/ a 2/ snažia len vyporiadať si pozemok bez jeho vyplatenia, resp. reálneho rozdelenia. Žalovaný 1/ ďalej v odvolaní uviedol, že súd nevykonal žiadne dôkazy smerujúce k prevereniu správnosti zápisov v katastri nehnuteľností. Tieto zápisy totiž od zápisov v pozemkovej knihe až doposiaľ evidujú žalovaného 1/ ako spoluvlastníka parcely č. XXX v X/X-inách, vrátane jeho právnych predchodcov od roku 1925. Zápisy v katastri nehnuteľností sa nezmenili ani po zápise geometrického plánu v rámci súdneho konania 5C 129/1967. Žalovaný 1/ za spoluvlastníctvo k predmetnej parcele neustále uhrádza dane. V konaní sp. zn. 18C/104/2015 bolo preukázané, že žalobkyne nemali vyporiadané ani zápisy v katastri nehnuteľností k stavbám a znalecký posudok predložený žalobkyňami v uvedenom konaní, ktorý vypracoval O. M. U., podľa žalovaného 1/ potvrdzuje vlastnícky stav neskôr zapísaný v registri C KN, teda vyvracia tvrdenia žalovaných 1/ a 2/ (pravdepodobne žalobkýň 1/ a 2/ - pozn. odvolacieho súdu) v tomto konaní. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 25 odôvodnenia rozsudku odkázal na súdne konanie sp. zn. 5C 129/1967, pričom spis 5C 129/1967 si nemohol zadovážiť, lebo bol skartovaný, žalovaný 1/ v odvolaní poukázal na zápisy v katastri

nehnutelností realizované na základe súdneho rozhodnutia 5C 129/1967, ktoré sú podľa neho v rozpore s názorom súdu v tomto súdnom konaní. Sporná parcela nebola z prednej časti uzatvorená, pričom jeho otec aj on po parcele voľne chodili a túto užívali v prípade opráv ich domu. Z prednej časti parcelu uzatvorili provizórnym plotom žalobkyne cca pred 5 rokmi a odvtedy dochádza k nezhodám. Žalovaný 1/ poukázal aj na súdne konanie sp. zn. 10C 86/1992, kde na pojednávaní dňa 03.07.1992 jeho otec Q. J. uviedol, že vo vložke č. XXXX parc. č. XXX - roľa je podielovým spoluvlastníkom X/X-iny. Účastníkom tohto konania bol aj Q. P., ktorý nerozporoval vyjadrenia Q. J., teda súhlasil s tým, že je spoluvlastníkom predmetnej parcely v X/X-inách. Ak by Q. J. nebol spoluvlastníkom parcely XXX, žalobcovia by s ním neboli vôbec v súdnom konaní. Žalobný návrh bol podľa žalovaného 1/ nejasný a nezrozumiteľný, preto je nejasné a nezrozumiteľné aj rozhodnutie súdu. Súd ani žalobkyne nevymedzili výmeru, o ktorú by sa malo jednať, pričom nebyva obvyklé, aby strecha domu presahovala do vlastníctva pozemku iného vlastníka. Žalovaný 1/ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a rozhodol tak, že žalobu zamietne.

3. Žalobkyne 1/ a 2/ podali odvolanie len proti výroku II., ktorým im súd nepriznal náhradu trov konania. Odvolanie zdôvodnili tým, že súdny spor nezavinili, práve naopak, žalovaný 1/ sa aktívne domáha tak v súdnom konaní pod sp. zn. 18C/104/2015, ako aj v tomto súdnom konaní toho, aby získal časť parc. č. L. XXX nachádzajúcu sa v ich oplotenom dvore napriek tomu, že spoluvlastnícky podiel z tejto parcely si ešte jeho otec Q. J. v minulosti vyčlenil na základe reálnej del'by medzi spoluvlastníkmi parcely č. L. XXX a vyčlenený podiel užíva žalovaný 1/. Teda žalovaný 1/ sa aktívne bráni proti ich nároku, a to napriek tomu, že má vedomosť o tom, že už v roku XXXX si jeho otec práve pre vytvorenie stavebného pozemku pre neho usporiadal svoj podiel z parc. č. L. XXX do svojho výlučného vlastníctva. Podľa žalobkyň teda nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania a nemožno aplikovať § 257 CSP. U ostatných žalovaných žalobkyne nerozporujú argumentáciu súdu prvej inštancie, že sa ocitli v súdnom spore ako právni nástupcovia po svojich právnych predchodcoch, avšak títo v zásade ani nerozporovali nárok žalobkyň, a teda svojím postojom k žalobe nespôsobili ani vznik trov konania. S odkazom na § 365 ods. 1 písm. h) CSP žalobkyne navrhli, aby odvolací súd výrok o trovách konania zmenil tak, že žalobkyniam 1/ a 2/ prizná náhradu trov konania voči žalovanému 1/ v rozsahu 100 % a aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. K odvolaniu žalovaného 1/ žalobkyne 1/ a 2/ uviedli, že ho považujú za nedôvodné. Súd prvej inštancie v odseku 39 odôvodnenia rozsudku podrobne rozviedol, na základe akých dôkazov dospel k skutkovým zisteniam odôvodňujúcim rozhodnutie vo veci samej. Predmetná nehnuteľnosť sa v celom rozsahu nachádza v oplotenom dvore prislúchajúcom k rodinnému domu, ktorý dedičskou postupnosťou prešiel do vlastníctva žalobkyne 1/. Ich právny predchodca, ako bolo konštatované už v konaní pred Okresným súdom H. sp. zn. 5C 129/1967, užíval v prírode vyčlenenú časť parc. č. L. XXX ako svoju vlasť, len na rozdiel od právneho predchodcu žalovaného 1/ si svoje vlastníctvo nevysporiadal, nepodal napr. vzájomný návrh v konaní 5C 129/1967. To ale nič nemení na skutkových zisteniach súdu v uvedenom konaní, keď na základe nich i zhodných tvrdení účastníkov vtedajšieho sporu konštatoval reálnu del'bu nehnuteľnosti vtedajšími spoluvlastníkmi a od nej ako právneho titulu odvodil aj následnú zmenu vlastníctva k vydeleným častiam pozemkov. Teda ak si právny predchodca podiel vyčlenil a reálne odčlenil na základe reálnej del'by z predošlého obdobia, je logické, že nemôže byť i naďalej skutočným spoluvlastníkom na zostatku spoločnej veci, pretože tým by sa vlastne poprela samotná reálna del'ba. Hoci odvolateľ formálne dedil podiel z parcely č. XXX po predchodcovi Q. J., vedel, že tento pozemok v celosti užíval žalobkyne, preto ich v držbe a užívaní nerušil, nemohol teda ani nadobudnúť vlastnícke právo ani iným zákonným spôsobom, napr. vydržaním v domnení, že skutočne nadobudol podiel dedením.

5. Žalovaný 1/ v ďalšom písomnom vyjadrení uviedol, že žalobkyne sa až teraz snažia preukázať naliehavý právny záujem, ktorý v konaní nepreukazovali. Žalobkyňa 1/ v rámci pojednávania v tomto konaní ako aj v pripojenom spise na vypořádanie podielového spoluvlastníctva tvrdila, že žalovaný 1/ pozemok užíval ako svoj a na vstup si nepýtal povolenie. Ďalej uviedla, že mala záujem parcelu vysporiadať odkúpením podielu žalovaného 1/ cca pred 13 rokmi. Z vyjadrení žalovanej 1/ teda vyplýva, že stav zapísaný v katastri nehnuteľností bol spoluvlastníkmi uznávaný a tolerovaný. Vyjadrenie ich právneho zástupcu, že žalobkyne nerušene užívali pozemok ako svoj dvor, je v rozpore so spontánnymi výpoveďami žalobkyň v konaní, ako aj so skutočnosťou. Rozpor medzi tvrdeniami právneho zástupcu žalobkyň a skutočnosťou je aj v tom, že z prednej strany pozemok oplotili provizórnym plotom cca pred 5 rokmi. Dovtedy pozemok z prednej strany oplotený nikdy nebol a nič tak nebránilo spoločnému užívaniu

pozemku. Od času jeho oplotenia začalo dochádzať k nezhodám, ktoré potom vyústili do podania žaloby o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva.

6. Žalovaný 1/ k odvolaniu žalobkyní uviedol, že žaloba bola podaná nedôvodne, nakoľko žalobkyne sa snažia len vyporiadať si pozemok bez jeho vyplatenia, resp. reálneho rozdelenia. Zopakoval, že súd nevykonával žiadne dôkazy smerujúce k prevereniu správnosti zápisov v katastri nehnuteľností, ktoré od zápisov v pozemkovej knihe až doposiaľ evidujú jeho resp. jeho právnych predchodcov ako spoluvlastníka parcely č. XXX v X/X-inách. Žalobkyne 1/ a 2/ v odvolaní podľa žalovaného 1/ dostatočne nevysvetlili dôvody, prečo by mal uhradiť trovy konania on sám, keď so žalobou nesúhlasila ani žalovaná 3/ (viď stranu 48 spisu).

7. Žalobkyne v ďalšom písomnom vyjadrení uviedli, že naliehavý právny záujem odôvodnili už v žalobe, vrátane toho, že potrebujú rozhodnutie o určení vlastníctva aj pre získanie hmotnoprávneho dôkazu preukazujúceho vlastnícke právo ich právneho predchodcu k podielu z pozemku evidovaného v katastri na žalovaného 1/. Tento si až v súvislosti s konaním pod sp. zn. 18C 104/2015 začal robiť nároky na časť dvora, ktorý dlhodobo užívajú ony ako dvor prirahý k domu tak, ako ho užíval ich právny predchodca, čo rešpektoval i právny predchodca žalovaného 1/.

8. Žalovaný 1/ v ďalšom písomnom vyjadrení uviedol, že už vo vyjadrení k žalobe poukazoval na to, že žaloba nie je v súlade s CSP. Zopakoval, že zo spontánnych vyjadrení žalovanej 1/ vyplýva, že stav zapísaný v katastri nehnuteľností bol spoluvlastníkmi uznávaný a tolerovaný. Až následne v stanovisku žalobkyní vypracovanom ich právnym zástupcom začali tvrdiť, že nerušene užívali pozemok ako svoj dvor, čo je v rozpore s ich spontánnymi výpoveďami v konaní, ako aj so skutočnosťou.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na základe včas podaného odvolania žalovaného 1/ preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo veci samej (vo výroku I.) potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP.

10. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je dostatočne zrozumiteľný, súd prvej inštancie v ňom jasne uvádza svoje skutkové zistenia (pozri vyššie, body 1.2, 1.3, 1.4 tohto odôvodnenia), ako aj právne posúdenie, na základe ktorého dospel k svojmu rozhodnutiu (body 1.5 až 1.7 tohto odôvodnenia). Právne posúdenie logicky nadväzuje na zistený skutkový stav, teda rozhodnutie má oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie stotožnil a na doplnenie, najmä k odvolacím námietkam žalovaného 1/, uvádza:

11. Pokiaľ žalovaný 1/ namietal porušenie ustanovenia § 153 CSP, odvolací súd zdôrazňuje, že sudcovská koncentrácia konania je procesný inštitút, ktorý má zabrániť neprímeranému predlžovaniu konania, pričom toto konanie nebolo neprímerane dlhé (od podania žaloby do vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie uplynul rok a pol, čo je vzhľadom na zložitosť sporu primeraná doba). Podľa ustanovenia § 153 CSP je právom, nie povinnosťou súdu neprihliadať na prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila včas. To, či boli tieto prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany uplatnené včas, posudzuje súd vzhľadom na možnosť strán uplatniť ich už skôr, na dĺžku konania a procesnú situáciu, ktorú uplatnenie týchto prostriedkov procesného útoku alebo procesnej obrany vyvolá (najmä napr. potrebu ďalšieho odročenia pojednávania), na predchádzajúce procesné postoje strán a pod., pričom neprihliadanie na neskoro uplatnené prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany musí byť zdôvodnené a strana ho môže namietat' v odvolaní vo veci samej. Opačný postup súdu, teda pripustenie prostriedkov procesného útoku alebo procesnej obrany uplatnených neskôr (bez preskúmania, či ich strana mohla uplatniť už skôr) môže strana namietat' vtedy, ak by súd takto postupoval len vo vzťahu k jednej strane, ale druhej strane by za rovnakých okolností prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany odmietol z dôvodu, že ich neuplatnila včas. Takýto postup by mohol predstavovať porušenie princípu rovnosti strán (čl. 6 základných princíпов CSP). V preskúmvanej veci však porušenie rovnosti strán, pokiaľ ide o ich právo uplatňovať prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, nenamietal ani odvolateľ, ani to nevyplýva zo súdneho spisu (zo zápisnice z pojednávania zo dňa 19.02.2019 je zrejmé, že strany sporu nemali ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, teda súd prvej inštancie prihliadal na všetky dôkazy, ktoré boli v konaní predložené tak stranou žalobkyní, ako aj stranou žalovaných).

12. Prihliadanie na uplatnené prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany (najmä na dôkazy predložené alebo navrhnuté stranami) však nemožno zamieňať s vyhodnotením dôkazov. Súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Pokiaľ žalovaný 1/ v odvolaní namietal, že súd jednostranne vyhodnotil dôkazy v prospech žalobkýň, odvolací súd uvádza, že vyhodnotenie dôkazov súdom nemusí byť v zhode s postojom strán. Pokiaľ vyhodnotenie dôkazov súdom vedie k úspechu jednej strany vo veci samej, môže sa druhej strane javiť ako nesprávne, resp. jednostranné. Podstatné však je, aby súd vyhodnotenie dôkazov v rozsudku jasne zdôvodnil, aby bolo logické a aby bola zrejmá súvislosť medzi jednotlivými dôkazmi, ich vyhodnotením a skutkovými závermi súdu. V preskúmvanej veci je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmá logická súvislosť medzi dôkazmi, ako aj úvaha, na základe ktorej súd prvej inštancie dospel k skutkovému záveru, že parcela č. XXX bola v minulosti (najneskôr v roku XXXX) predmetom reálnej deľby medzi právnymi predchodcami žalobkýň a žalovaného 1/, pričom právny predchodca žalovaného 1/ si v roku XXXX svoj podiel, ktorý užíval na základe tejto reálnej deľby, nechal vyčleniť do samostatnej parcely geometrickým plánom a rozsudkom sp. zn. 5C 129/1967, preto už nemohol zostať spoluvlastníkom druhej časti parcely, ktorú na základe tej istej reálnej deľby užíval právny predchodca žalobkýň. Tento skutkový záver z vykonaného dokazovania logicky vyplýva a je dostatočne jasne zdôvodnený.

13. Aj s existenciou naliehavého právneho záujmu žalobkýň na požadovanom určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dostatočne vysporiadal. Žalovaný 1/ v odvolaní a vo svojich následných vyjadreniach argumentuje tým, že skutočným cieľom tejto žaloby bolo len vyporiadať si podielové spoluvlastníctvo bez reálneho rozdelenia pozemku resp. bez vyplatenia žalovaného 1/. K tomu odvolací súd uvádza, že otázka existencie alebo neexistencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení nemá priamu súvislosť s pohnútkami (dôvodmi), ktoré viedli žalobcu k podaniu žaloby. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 06. decembra 2012 sp. zn. 5 Cdo 31/2011, porovnaj aj R 17/1972). V tomto prípade je žaloba o určení, že nehnuteľnosť (spoluvlastnícky podiel žalovaného 1/ k tejto nehnuteľnosti) patrí do dedičstva, spôsobilá odstrániť stav právnej neistoty s tým, že v prípade vyhovenia tejto žalobe bude nasledovať dodatočné dedičské konanie o tomto podiele a dedičia budú mať možnosť sa medzi sebou vysporiadať. S tým súvisí aj okruh účastníkov tohto konania (strán), ktorým sa súd prvej inštancie takisto zaoberal, a dospel k správne záveru, že účastníkmi konania okrem žalobkýň a žalovaného 1/ ako namietaného (spolu)vlastníka nehnuteľnosti, ktorá má podľa žalobkýň patriť do dedičstva po ich právnom predchodcovi, aj všetci do úvahy pripadajúci dedičia po tomto právnom predchodcovi. Odvolací súd teda dospel zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že naliehavý právny záujem žalobkýň na tejto žalobe bol daný.

14. K námietke žalovaného 1/, že súd prvej inštancie nevykonal žiadne dôkazy smerujúce k prevereniu správnosti zápisov v katastri nehnuteľností, ktoré od zápisov v pozemkovej knihe až doposiaľ evidujú jeho resp. jeho právnych predchodcov ako spoluvlastníka parcely č. XXX v X/X-inách, odvolací súd uvádza, že takéto dôkazy súd prvej inštancie vykonal. Práve na základe týchto dôkazov (najmä rozsudku Okresného súdu H. zo dňa 12. júla 1967 sp. zn. 5C 129/1967, výsluchu strán a svedkov) dospel k záveru, že zápis v katastri nehnuteľností (a predtým pozemkovoknižný zápis) žalovaného 1/ resp. jeho právneho predchodcu ako vlastníka podielu X/X k predmetnej parcele je nesprávny. Samotná skutočnosť, že v katastri nehnuteľností je vedený ako vlastník tohto podielu žalovaný 1/ resp. bol vedený jeho právny predchodca, nasvedčuje len pasívnej legitimácii žalovaného 1/ v tomto spore. Účelom tohto konania (rovnako ako účelom každého konania o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo o určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva), je práve preskúmať správnosť zápisu v evidencii nehnuteľností a ak tento zápis nie je správny (nie je v súlade so skutkovým stavom), dosiahnuť jeho zmenu. Pokiaľ teda žalovaný 1/ uvádzal, že zápisy v katastri nehnuteľností sa nezmenili ani po zápise geometrického plánu v rámci súdneho konania 5C 129/1967, treba zdôrazniť, že skutočnosť, že zápis sa nezmenil, nebola v konaní sporná (ak by bol tento zápis zmenený, teda ak by reálna deľba predmetnej parcely bola riadne zapísaná do evidencie nehnuteľností, k tomuto súdному sporu by nedošlo). Žalobkyne však

tvrdili a preukázali, že tento zápis bol nesprávny a že skutočným vlastníkom celej „zostatkovej“ parcely po reálnej del'be, na ktorú sa odvolával rozsudok 5C 129/1967, bol Q. P.. Z formulácie uvedenej odvolacej námietky žalovaného 1/ nie je zrejmé, ako inak mal súd podľa neho skúmať správnosť zápisov v katastri nehnuteľností, resp. aké ďalšie dôkazy mal súd vykonať.

15. Znalecký posudok O.. M. U. predložený žalobkyňami (ktorý má podľa žalovaného 1/ potvrdzovať vlastnícky stav) bol vypracovaný výlučne na určenie všeobecnej hodnoty pozemkov (vrátane parcely E KN parc. č. XXX). Znalec v tomto posudku stanovuje všeobecnú hodnotu pozemkov a vôbec sa nevyjadruje k ich vlastníckym vzťahom. Tento znalecký posudok teda nepotvrdzuje vlastnícky stav ani nevyvracia tvrdenia žalobkýň týkajúce sa reálnej del'by a vlastníctva podielu k predmetnej parcele.

16. Už súd prvej inštancie sa vyjadril k námietke žalovaného 1/, že v súdnom konaní sp. zn. 10C 86/1992 boli účastníkmi Q. P. aj Q. J., pričom Q. P. nerozporoval vyjadrenie Q. J., že je podielovým spoluvlastníkom X/X-in parcely č. XXX. Zhodne so súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že v konaní sp. zn. 10C/86/1992 boli Q. P. aj Q. J. účastníkmi na strane žalovaných, teda nie z vlastnej vôle, ale ako účastníkov ich označil žalobca (a označil ich tak preto, lebo tak boli vedení vo vtedajšej evidencii nehnuteľností, pričom tento zápis sa v tu preskúmvanej veci ukázal ako nesprávny). Predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva tretej osoby (žalobcu), pričom z parcely č. XXX sa v prospech žalobcu vyčlenila len relatívne zanedbateľná výmera XX m². Preto nemožno predpokladať, že ak Q. P. ako jeden zo žalovaných nerozporoval výpoveď iného žalovaného (Q. J.), že je spoluvlastníkom predmetnej parcely (ktorú ako účastník v tom istom postavení žalovaného ani rozporovať nemohol resp. nemalo by to žiaden vplyv na výsledok konania), znamenalo to akceptovanie jeho spoluvlastníctva.

17. Žalovaným 1/ tvrdené pokojné užívanie predmetnej parcely resp. tolerovanie tohto stavu právnym predchodcom žalobkýň by mohlo viesť k vydržaniu vlastníckeho práva (resp. spoluvlastníctva) len vtedy, ak by k nerušenému užívaniu pristúpil aj (aspoň domnelý) právny titul. Pokiaľ však ide o právneho predchodcu žalovaného 1/, jeho otca Q. J., tento bol priamym účastníkom konania 5C/129/1967 (bol žalobcom) a v uvedenom konaní tvrdil, že došlo k reálnej del'be, na základe ktorej on užíva tú časť parcely č. XXX, ktorú žiadal rozsudkom určiť ako jeho výlučné vlastníctvo. Teda Q. J. si zjavne bol vedomý reálnej del'by parcely č. XXX, čo vylučuje, že by mohol dobromyseľne predpokladať, že po tejto reálnej del'be (a po tom, čo jeho vlastníctvo k pozemku vyčlenenému na základe tejto reálnej del'by potvrdí rozsudkom súd) je spoluvlastníkom aj druhej časti tejto parcely, ktorá podľa výsledku reálnej del'by patrila Q. P. (hoci to nebolo súdom deklarované). Iná je situácia vo vzťahu k žalovanému 1/, ktorý nadobudol spoluvlastnícky podiel 4/9 k predmetnej parcele dedením, pričom (pokiaľ nevedel o reálnej del'be z minulosti) mohol dôvodne predpokladať správnosť dedičského rozhodnutia. O jeho dobromyseľnosti by svedčila aj skutočnosť, že za predmetný spoluvlastnícky podiel platí dane, ako uviedol v odvolaní. Uňho však neuplynula vydržacia doba 10 rokov, keďže podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXXX bol ako vlastník podielu X/X zapísaný v roku 2009 na základe dedičského rozhodnutia 14D 761/08 a žaloba v tomto konaní bola podaná v roku 2017.

18. Skutočnosť, že žalobkyňa 1/ mala pred 13 rokmi záujem parcelu vysporiadať odkúpením podielu žalovaného 1/, svedčí len o tom, že sa v tom čase spravovala zápisom v katastri nehnuteľností, na základe ktorého sa (mylne) domnievala, že žalovaný 1/ je spoluvlastníkom predmetnej parcely. Žalobkyne 1/ a 2/ ani netajili, že to, že zápis v katastri je nesprávny, zistili až v súvislosti s konaním o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva (18C/104/2015), keď si preštudovali úradné rozhodnutia z minulosti. Dovtedajší postoj žalobkýň však nemôže prelomiť vlastnícke právo ich právneho predchodcu, pokiaľ nedošlo k vydržaniu (k tomu pozri vyššie, bod 17).

19. Napokon k tvrdeniu žalovaného 1/, že súd ani žalobkyne nevymedzili výmeru, o ktorú by sa malo jednať, pričom nebýva obvyklé, aby strecha domu presahovala do vlastníctva pozemku iného vlastníka, odvolací súd uvádza, že presah strechy domu nad susedný pozemok nie je celkom neobvyklým javom (hoci je to nežiaduce), avšak ide o pozostatok z minulosti, keď sa takto dohodli ich právni predchodcovia pri reálnej del'be resp. keď pri stavbe domu nebola reálna del'ba zohľadnená. Pokiaľ ide o nevymedzenie výmery, v tomto konaní išlo o určenie, že do dedičstva patrí spoluvlastnícky podiel, ktorý bol v žalobe jasne určený (spoluvlastnícky podiel X/X k parcele č. E KN XXX orná pôda o výmere XXX m², zapísaný v LV XXXX pod B8 ako vlastníctvo žalovaného 1/), pričom výpočet výmery pripadajúcej na tento spoluvlastnícky podiel v petite žaloby ani v rozsudku nie je potrebný.

20. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny potvrdil.

21. Pokiaľ ide o výrok o trovách strán (výrok II.), žalovaný 1/ vo svojom odvolaní síce uviedol, že jeho odvolanie smeruje voči všetkým trom výrokom, neuviedol však konkrétne odvolacie dôvody, pre ktoré by výrok o nepriznaní náhrady trov konania žalobkyniam (a implicitne ani jemu) považoval za nesprávny. Odvolací súd uvádza, že žalovaný 1/ bol vo veci samej neúspešný (na tom nič nezmenilo ani odvolacie konanie), preto podľa § 255 ods. 1 CSP nemá nárok na náhradu trov konania. K odvolaniu žalobkyň proti výroku II. odvolací súd uvádza, že žalobkyne boli vo veci samej úspešné, preto im podľa § 255 ods. 1 CSP vznikol nárok proti neúspešným žalovaným na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie zdôvodnil nepriznanie náhrady trov konania dôvodmi hodnými osobitného zreteľa (§ 257 CSP). Ustanovenie § 257 CSP predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok alebo za zavinenie. Je aplikovateľné vtedy, ak by prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania v konkrétnych prípadoch mohla viesť k nežiaducim tvrdom. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii. Tento dôvod je teda daný buď charakterom konania (napr. konanie o určenie otcovstva, ak maloletý žalobca nemal úspech) alebo charakterom procesnej situácie (napr. zmena zákonnej úpravy, alebo ak žalovaný ako laik nemohol posúdiť spôsobilosť druhej strany na právne úkony). Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať aj sociálnej situácie účastníkov. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnúť i na postoj účastníkov v konaní (porov. napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 2/2008 zo dňa 25. februára 2009). V skutočnostiach, ktoré uviedol súd prvej inštancie, odvolací súd vo vzťahu k žalovanému 1/ dôvody hodné osobitného zreteľa nevidel. To, že k podaniu žaloby viedla žalobkyne snaha o vyriešenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktoré mal nadobudnúť ich právny predchodca, nie je vôbec výnimočné či osobitné, práve naopak, v zásade všetky žaloby o určenie vlastníckeho práva alebo o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, sú motivované snahou o vyriešenie vlastníckeho práva. To, že žalovaní sú len právnymi nástupcami svojich predchodcov, teda že sami nezavinili nesprávnosť zápisu v evidencii nehnuteľností, môže byť považované za dôvod hodný osobitného zreteľa, je však potrebné zohľadniť ich postoj v konaní. Zo spisu je zrejmé, že žalovaný 1/ v priebehu celého konania so žalobou nesúhlasil, kým ostatní žalovaní so žalobou súhlasili resp. nevyjadrili jednoznačný nesúhlas. Z toho vyplýva, že trovy konania zavinil žalovaný 1/ tým, že nesúhlasil so žalobou.

22. Žalovaná 3/ vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe (na ktoré odkázal žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyň) síce uviedla, že so žalobou nesúhlasí, z obsahu jej podania je však zrejmé, že sa nevyjadruje k podstate tohto konania, ale jej vyjadrenie smeruje k vyporiadaniu jej spoluvlastníckeho podielu XX/XXX (ktorý však týmto konaním nie je dotknutý, pričom konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva v tom čase viedol Okresný súd H. pod sp. zn. 18C/104/2015). Na prvom pojednávaní dňa 18.10.2018 sa žalovaná 3/ konkrétne k žalobe odmietla vyjadriť.

23. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP) pre nepriznanie trov konania úspešnej strane boli dané len u žalovaných 2/ až 5/ (týmto dôvodom bolo, že išlo o právnych nástupcov, ktorí situáciu nezavinili, v spojení s ich procesným postojom v priebehu konania), nie však u žalovaného 1/, ktorý so žalobou v priebehu celého konania vyjadroval nesúhlas. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

24. Pokiaľ ide o trovy štátu (výrok III.), Civilný sporový poriadok výslovne neupravuje náhradu trov štátu. Preto treba v zmysle čl. 4 základných princípov CSP posúdiť túto otázku podľa ustanovenia, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Takými sú ustanovenia o priznaní náhrady účelne vynaložených nákladov svedkom a iným osobám, ktorým pri dokazovaní vznikla povinnosť (§ 259 CSP, na ktorý správne odkázal súd prvej inštancie) a o náhrade trov konania podľa pomeru úspechu strán vo veci (§ 255 CSP). Za použitia týchto ustanovení je pre rozumné a spravodlivé usporiadanie procesných vzťahov (čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP) potrebné priznať štátu náhradu jeho trov rovnako ako pri priznávaní náhrady trov svedkovi alebo inej osobe, a to tak, že súd na náhradu trov štátu zaviazá strany podľa miery ich úspechu vo veci samej. V tomto prípade boli žalovaní vo veci samej neúspešní, preto im súd prvej inštancie správne uložil povinnosť nahradiť trovy štátu v rozsahu 100 %. Keďže žalovaní 2/ až 5/ nepodali odvolanie, odvolací súd vo vzťahu k nim

nemohol revidovať toto rozhodnutie súdu prvej inštancie a aplikovať aj tu ustanovenie § 257 CSP. Vo vzťahu k žalovanému 1/ platí o dôvodoch hodných osobitného zreteľa to isté, čo bolo uvedené vyššie, v bodoch 21 až 23.

25. Žalovaný 1/ (odvolateľ) nebol v odvolacom konaní úspešný a naopak úspešné boli žalobkyne 1/ a 2/, preto odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal žalobkyniam 1/ a 2/ proti neúspešnému žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania, rovnako ako o výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie, rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).